

De moeder

Jacqueline Zirkzee

© 2010, 2020

Kinderen hadden voor Madelon altijd een vanzelfsprekend onderdeel van haar toekomstbeeld gevormd. Het eerste conflict dat ze zich uit haar jeugd herinnerde was met de peuterleidster omdat ze weigerde uit de poppenhoek te komen. ‘De andere kindertjes willen ook met de poppen spelen,’ had de juf gesoebat, maar dat maakte geen indruk. Ze had Madelon er ten slotte gillend en schoppend uit moeten dragen. Thuis had ze tientallen poppen. Elke verjaardag en Sinterklaasviering kwamen er nieuwe bij. Haar mooiste pop kreeg ze op haar zesde verjaardag, een baby met een zacht knuffellijfje en een halfopen mondje waar een fles met speen in paste. Als ze aan de kleine Madelon vroegen: ‘Wat wil je later worden?’ zei ze steevast: ‘Moeder.’

Toen men naarmate de jaren verstreken steeds minder vaak vertederd glimlachte om dat antwoord en mensen haar belerend gingen toespreken over het belang van betaald werk, juist voor een meisje, verzon ze maar wat andere dingen: schooljuf, filmster, en toen ze eenmaal serieus over haar opleiding moest gaan nadenken: baas van een groot kantoor. Maar altijd vormde het moederschap een heimelijk, onlosmakelijk onderdeel van haar plannen voor later.

Waar die drang vandaan kwam, kon ze zelf eigenlijk niet verklaren. Ze was enig kind. Haar ouders hadden haar op latere leeftijd gekregen en of dat per ongeluk of expres was, had ze nooit durven vragen. Ze werkten fulltime en hadden een druk sociaal leven. Hoewel het haar aan niets ontbrak, kreeg ze toch soms het gevoel dat ze voor hen een soort sluitpost was. O ja, Madelon moest nog voorgelezen worden voor bedtijd, wiens beurt was het? Gut, was ze nu alweer gegroeid? Dat kostte haar moeder weer de helft van haar vrije zaterdag, om nieuwe schoenen en kleren met haar te gaan kopen.

Met als gevolg dat Madelon zodra ze zelf kon lezen alleen naar bed ging en op haar elfde om kleedgeld vroeg – en het kreeg. Wie wil er een punt in de agenda van zijn ouders zijn? Ze nam ze niets kwalijk, althans niet bewust, maar misschien was in die tijd het verlangen naar een gezellig, hecht gezinnetje ontstaan, een verlangen dat alleen maar groeide met de tijd.

Als kind speelde Madelon vaak bij Lilian, een meisje dat bijna even oud was als zij, in dezelfde straat woonde en naar dezelfde basisschool ging. Bij haar thuis ging alles heel anders dan Madelon gewend was. Lilians moeder had een praktijk voor fysiotherapie aan huis en stemde haar werktijden zoveel mogelijk af op de schooltijden van Lilian en haar twee jongere broertjes. De vader werkte vier dagen. Zijn vrije dag was gereserveerd voor het huishouden en de kinderen, en hij vond dat nog heel vanzelfsprekend ook.

Als Lilian uit school kwam, werd er thee gezet of limonade gemaakt, en er werd met belangstelling gevraagd naar haar belevenissen op school. Die middagen bij Lilian thuis maakten diepe indruk op Madelon. Zo zou

het moeten, zo wilde ze het later zelf gaan doen. Destijds wist ze dit niet zo te verwoorden, want haar bewondering voor het gezellige huisgezin bij Lilian thuis betekende een onaanvaardbare kritiek op haar eigen ouders, maar eenmaal op de middelbare school stond haar besluit vast: natuurlijk zou ze verder leren, een beroep kiezen, maar vóór alles zou ze de ideale moeder zijn. Drie kinderen wilde ze, net als bij Lilian thuis. Ze vond het wel jammer dat ze hier eigenlijk met niemand over kon praten, zelfs niet met Lilian, die haar eigen thuissituatie heel gewoon vond en niet noodzakelijkerwijs begeerlijk als toekomst-ideaal.

De vriendschap met Lilian verwaterde toen ze op het lyceum in verschillende klassen terechtkwamen, maar ook Madelons andere medescholieren hadden het voornamelijk over uitgaan, afspraakjes, hun beoogde studie en hun hobby's. Het onderwerp dat voor haar zo belangrijk was, boeide hen maar zeer matig. Moeder worden, dat was iets voor later, nadat de studieplannen verwezenlijkt waren, er een goede baan gevonden was, de begeerde partner zich had aangediend, de verre reizen gemaakt waren, het droomhuis gekocht. Kinderen hoorden voor hen bij het rijtje verplichtingen dat ze ooit zouden aangaan, een regeltje onder de hypotheek.

Madelon was anders, dat besepte ze maar al te goed. Haar werkelijke ambities hield ze voor zich. Dat zij zich bij alles afvroeg hoe ze het zou gaan doen als ze kinderen had, hoefde niemand te weten. Voor de kinderen koos ze bewust voor een hogere beroepsopleiding en een carrière als zelfstandig ondernemer. Ze vestigde zich na haar studie als management consultant, want dat betaalde goed en ze kon zelf haar uren indelen. Ze vroeg zich niet

af of ze succes zou hebben toen ze haar eigen bureau startte, en of ze niet beter eerst een paar jaar ergens in dienst kon zijn, ze deed het gewoon.

Madelon was vijftientig en ze had haast. Ze zou een bloeiend bedrijf opbouwen, hier en nu, iets anders was niet aan de orde. En dat deed ze. Voor de kinderen kocht ze een huis met een tuin in een wat saaie, maar lommerrijke buitenwijk. Zelf hield ze meer van de reuring die het stadsleven bood, maar buiten het centrum was het veiliger en er waren speeltuinen en scholen in de buurt. Het kostte allemaal veel tijd en energie om de voorwaarden te scheppen die haar toekomst moesten vormgeven, maar ze deed het met hart en ziel.

Madelon was een goede studente geweest, maar ze had er hard voor moeten werken. Soms had ze zich verplicht gevoeld om naar feestjes te gaan, maar ze beleefde er weinig plezier aan omdat ze met haar hoofd bij haar tentamens zat. Nadat ze haar graad had behaald, slokte het opzetten van haar bedrijf alle aandacht op, zodat haar sociale leven bijna het nulpunt bereikte. In zekere zin vormde dat een opluchting. Haar tijd was te kostbaar om te verspillen aan beuzelarijen, en het onderhouden van relaties puur voor de gezelligheid viel wat haar betrof onder die categorie.

Eerst stortte Madelon zich op de lancering van haar bureau: het bedenken van een onderscheidend concept, het maken van een businessplan, het rond krijgen van de investeringen, het lanceren van een publiciteitscampagne en het leggen van contacten. Ze deed het met dezelfde doelgerichte toewijding waarmee ze leerde voor haar tentamens. Ze werd lid van alle denkbare netwerken:

online, regionaal en landelijk. De opdrachten druppelden binnen. Ze maakte indruk met haar efficiënte manier van werken en de manier waarop ze genadeloos de zwakke punten binnen een organisatie blootlegde. Door de resultaten die ze boekte, werd haar naamsbekendheid groter. Het had tijd nodig, zoals alles, maar langzamerhand kreeg ze steeds meer werk.

Ze nam personeel in dienst, eerst alleen voor de routineklussen, maar later moest ze ook trainers en consultants inhuren om aan de vraag naar haar diensten te voldoen. Het ging haar voor de wind. Delegeren kon ze als de beste. Al stond ze bekend als ongenaakbaar, haar werknemers klaagden niet; ze was fair in haar beoordelingen en ruimhartig in de beloning bij goede prestaties.

Meestal deed Madelon haar boodschappen aan het einde van de werkdag. In gedachten verzonken duwde ze haar supermarktkarretje voort, bezig met targets en prospects terwijl ze yoghurt, fruit, groenten en vis in haar wagen mikte. Ze bereidde altijd alles vers, hoe laat het ook was geworden op kantoor. Kant-en-klaarmaaltijden zaten vol griezelige chemische toevoegingen die je vruchtbaarheid konden aantasten. Dat soort voedsel zou ze haar kinderen nooit voorzetten, dus at ze het zelf ook niet.

Bij het wijnschap aarzelde ze even en pakte toen een fles uit het rek. Een lekker glaasje chardonnay bij de vis kon geen kwaad. Natuurlijk zou ze als ze in verwachting was helemaal niets drinken, maar het kon nu nog geen kwaad.

‘Madelon!’

Ze draaide zich om bij het horen van een opgewekte vrouwenstem die haar naam riep en voelde

zich enigszins betrappt. Het was Lilian, gelukkig, geen klant of werkenemer.

Ze was acht maanden zwanger, schatte Madelon. Ze had daar een goede kijk op. Hun contact was in hun studietijd verder verwaterd, toen ze elk in een andere stad een opleiding gingen volgen. Daarna waren ze allebei meermalen verhuisd, en hoewel ze online op elkaars vriendenpagina stonden, hadden ze al in geen jaren persoonlijk contact gehad.

‘Jeetje, Lilian! Wat leuk om je te zien,’ riep Madelon uit en ze hoopte dat het gemeend klonk. ‘Woon je nu weer hier in de buurt? Het gaat zo te zien goed met je.’

Liefkozend streek Lilian over haar buik. ‘O ja, het ergste hebben we gehad; nog een paar weken. We zijn twee maanden geleden verhuisd naar deze wijk. Ik was nog van plan contact op te nemen, maar je weet hoe dat gaat... Hoe is het met jou?’

‘Met mij? O, geweldig, super, drukdrukdruk, je kent dat wel.’

‘Ja, het gaat lekker met je bedrijf, hè? Goed hoor! Maar ik bedoel qua *family*? Al een man aan de horizon, kleintjes?’

Madelon glimlachte. ‘Nog geen tijd voor gehad, maar binnenkort...’

Lilian knikte begrijpend. ‘Je kunt die dingen nu eenmaal niet dwingen, dat is zo. Ik ben zelf wel heel erg blij dat het bij mij zo gelopen is. Straks ben ik vijfendertig, dan gaat het toch niet meer zo gemakkelijk allemaal, maar tegen die tijd zal ons gezin gelukkig helemaal compleet zijn. Drie stuks, met deze erbij, ik ga er mijn handen vol

aan hebben, gelukkig gaat de oudste binnenkort naar school...’

Lilian babbelde verder terwijl Madelon haar hand op haar maag legde. Ze had het gevoel dat iemand haar een stomp gegeven had.

‘Wat is er?’ vroeg Lilian terwijl ze zichzelf middenin een zin onderbrak. ‘Voel je je niet lekker?’

‘Nee. Te hard gewerkt, denk ik, ik ben een beetje flauw. Het was een lange dag. Ik ga maar gauw naar huis, wat eten maken.’ Ze forceerde een glimlach. ‘We praten snel verder bij.’

Thuis zeeg Madelon neer op de bank. Drie kinderen! Zelfs als ze vanavond zwanger zou worden, dan zou ze dat menselijkerwijs niet meer voor haar vijfendertigste voor elkaar krijgen. En ze wilde ten minste drie kinderen. Drie was een mooi getal; het aantal waar ze steeds vanuit was gegaan, zolang als ze zich kon herinneren.

Ze sloot haar ogen en leunde achterover in de zachte kussens van haar design hoekbank, die plaats bood aan minstens acht mensen. Vertwijfeld vroeg ze zich af hoe ze zo dom had kunnen zijn. Ze was zo druk bezig geweest de randvoorwaarden voor haar gezinnetje te creëren dat de tijd als los zand door haar handen was geglipt.

Natuurlijk kende ze de slagzin ‘een slimme meid krijgt haar kind op tijd’ en wist ze genoeg over de gevaren en hindernissen van zwangerschappen op latere leeftijd. Rond haar dertigste was ze daar wel mee bezig geweest, herinnerde ze zich vaag. Op een of andere manier had ze zichzelf er toen van weten te overtuigen dat er nog tijd genoeg was. Ze voelde zich jong en fit en er was geen

reden waarom ze dat niet zou blijven. Er waren nu eenmaal zaken die ze eerst op orde wilde hebben. Moest hebben. Haar kinderen hadden recht op het beste van het beste. Maar de jaren waren omgevlogen en volgende week werd ze zesendertig. Het werd tijd dat ze de waarheid onder ogen zag. Haast was geboden.

Madelon ademde diep in en uit via de buik, zoals ze bij yoga had geleerd. Iedereen wist dat vrouwen die yoga beoefenden gemakkelijker zwanger werden en met minder moeite bevielen. In door de neus, uit door de mond, in... uit... Er was geen reden om in paniek te raken, dat zou ook contraproductief zijn. Ze moest doortastend handelen. Ja. Daar was ze goed in. Haar ademhaling werd rustiger en de pijn in haar maag werd minder.

Ze stond op, borg de wijn op en deed de vis in de vriezer. In de keuken maakte ze een sobere, gezonde salade terwijl haar hersenen op volle toeren draaiden. Bij het eten stelde ze een prioriteitenlijstje op dat ze die avond zou omwerken tot een stappenplan met een tijdschema. Als ze de systemen en processen van anderen op orde kon krijgen, zou het bij haarzelf ook moeten lukken. Prioriteit nummer één: een vader voor haar kinderen vinden.

Het was Madelons vijfenveertigste verjaardag. Ze gaf een groot feest voor haar medewerkers en wat vrienden en familieleden. Voor deze bijzondere gelegenheid waren ook hun partners en kinderen uitgenodigd. Het was een gezellige drukte om haar heen. Iedereen had haar gecompimenteerd met haar uiterlijk. Ze zag er niet uit als vijfenveertig, was de meest gehoorde opmerking. Het pittige zwarte jurkje dat ze droeg, toonde haar fraaie benen op hun best. De kapper had haar blonde haren meesterlijk

gehighlight. Haar gezicht had alleen een beetje weinig expressie, wat het gerucht deed rondgaan dat ze aan de botox was, maar eerlijk is eerlijk: van een afstandje kon ze gemakkelijk doorgaan voor een dertiger.

De middag was tot in de perfectie georganiseerd in een grote partytent, opgesteld in de ruime achtertuin van haar villa. Kelners in pak zorgden dat het niemand aan iets ontbrak, er was een speleidster voor de kinderen en de muziek werd verzorgd door een beroemde band. Een lange tafel torste koelers dure champagne, een koud en een warm buffet.

Madelon stond wat stijfjes te glimlachen naast haar cadeautafel, luisterend naar de enthousiaste stemmetjes om zich heen van kinderen die niet de hare waren, zich scherp bewust van het ontbreken van een man aan haar zijde. Ze waren er wel geweest, de afgelopen jaren, de mannen althans. Wat er was misgegaan kon ze ondanks haar talent voor analyse niet helder krijgen.

Madelon en de mannen: haar glimlach kreeg iets wrangs. Ze had geen moeite om ze te krijgen, maar om ze te houden. Hoewel ze aantrekkelijk, succesvol en begerenswaardig was, werd het op een of andere manier nooit serieus. Na die ontmoeting met Lilian was ze regelmatig uitgegaan. Ze legde gemakkelijk contact en deed haar best te flirten. Zodra de gesprekken na enkele vervolgspraakjes wat serieuzer begonnen te worden, voelde ze zich verplicht eerlijk te zijn over haar voornaamste doel in het leven. Soms sloeg de man in kwestie gelijk op de vlucht, soms had hij het fatsoen de verhouding na verloop van niet al te lange tijd als een nachtkaaars uit te laten gaan. Het werkte niet. Zelfs niet nadat ze had geleerd te wachten tot haar kandidaat door

wat pret in bed hopelijk wat ontvankelijker zou zijn geworden. Haar strategisch inzicht leek haar in de steek te hebben gelaten op dit onderdeel.

Geleidelijk aan had ze ingezien dat ze voornamelijk iemand zocht die hetzelfde wilde als zij: een gezin stichten en daar niet te veel tijd bij verspillen. Via een relatiebureau had ze naar dat soort mannen laten zoeken, maar na een aantal teleurstellende ontmoetingen had ze er een streep onder gezet met de rigourosheid die haar eigen was.

Streng hield ze zichzelf voor dat het traditionele gezin op zijn retour was. Dit was de eenentwintigste eeuw. De romantische maar ouderwetse verwachtingen die ze als klein meisje had gekoesterd, pasten niet langer bij iemand die met een aflopende biologische klok in haar baarmoeder rondwandelde. Dus nam ze de logische volgende stap: ze was financieel onafhankelijk en gezond, dus waarom zou ze niet voor het alleenstaand moederschap kiezen? Toegegeven, het zou zwaar zijn. Haar ouders zaten in een verzorgingstehuis en andere familie had ze niet in de buurt, maar hulp was te koop. Zoals de zaken binnen haar bedrijf nu liepen, kon ze best vier dagen in de week gaan werken. Nadat ze tijdens enkele slapeloze nachten haar verwachtingspatroon had bijgesteld, voelde ze zich opgewekter worden. Eigenlijk was een vader een last, rationaliseerde ze, een biologische maar geen sociale noodzakelijkheid. Zij zou tegelijk moeder en vader voor haar kinderen zijn. Ze zou alles voor hen opzij zetten.

Met frisse moed had ze zich gemeld bij het ziekenhuis, werd gekeurd, bevoeld, ondervraagd en gescreend. Ze kreeg een buisje mee. En nog een. En nog

een. Toen er na een jaar nog niets gebeurd was, adviseerde haar gynaecologe nader onderzoek.

‘U bent vervroegd in de overgang,’ luidde het oordeel.

‘Maar ik ben net veertig geworden,’ protesteerde ze, alsof ze daarmee het vonnis kon afwenden.

‘U bent... even kijken, bijna drieënveertig. Het is vroeg, ja, maar niet ongebruikelijk of verontrustend. Voor de rest bent u gelukkig gezond. Ik begrijp dat u nog een kindwens heeft en dat het daarom een grote teleurstelling voor u moet zijn. Als u erover wilt praten? Ik weet iemand –’

Dat wilde ze niet, erover praten. Misschien had ze het advies moeten opvolgen, dacht ze achteraf, want dan had de persoon die haar gynaecologe in gedachten had – een sociaal werker of een psycholoog? – haar er wellicht tijdig op gewezen dat je niet in aanmerking komt als adoptieouder wanneer je ouder bent dan vierenveertig jaar. En dat het leeftijdsverschil tussen de adoptieouder en het adoptiekind niet meer mag zijn dan veertig jaar, wat in haar geval betekende dat ze na de gemiddelde wachttijd van drie jaar hooguit in aanmerking zou kunnen komen voor een kind van zeven jaar of ouder. Zelfs dat was haar niet gegund, want tegen de tijd dat ze informatie ging inwinnen bij een adoptiebureau, was ze ook daar te oud voor.

Te oud. Ze moest het accepteren, maar het kostte haar ongelooflijk veel moeite. Ze voelde zich klaar om een jonge moeder te zijn en al haar energie in haar kinderen te steken. Eindelijk kon ze beginnen met het leven dat ze vanaf haar vroegste jeugd zo duidelijk voor zich had gezien. Ze moest een oplossing verzinnen.

Madelon realiseerde zich dat ze de steel van de ranke champagneflûte veel te krampachtig vasthield. Ze ademde diep in, en weer uit. Ze moest zich ontspannen, hield ze zichzelf voor, dit was haar feestje. Lilian kwam haar richting op lopen. Ze had Madelon enige tijd na hun ontmoeting in de supermarkt gebeld om te vragen of het al wat beter met haar ging en om te vertellen dat ze een gezond zoontje ter wereld had gebracht. Sindsdien hadden ze sporadisch contact gehouden, zodat Madelon wist dat haar man een paar jaar na de geboorte van Mario had opgebiecht dat hij vreemdging. Lilian had de scheiding onmiddellijk in gang gezet. Inmiddels had ze al enige tijd een nieuwe vriend. Ze was vorig jaar zelfs weer gaan samenwonen.

Lilian zigzagde een beetje, alsof ze dronken was. Haar gezicht was vlekkelig. Ditmaal was het Madelon die bezorgd moest vragen of Lilian zich wel lekker voelde.

‘Ach, het gaat wel,’ zei Lilian terwijl ze haar hand door haar halflange, iets vettige haar haalde. ‘Het is gewoon dat ik zo ontzettend moe ben. Als ik dan een glaasje drink, slaat het gelijk toe. Het is zo verschrikkelijk druk de laatste tijd. Weet je, Bart is een schat, maar hij heeft co-ouderschap en de helft van de tijd zijn we dus met zes kinderen in dat kleine huis. Zes! Drie van mij en drie van hem. Waarvan er twee al aan het puberen zijn.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Soms verlang ik zo naar een heel klein beetje tijd voor mezelf. Of naar een *lover* zonder een verleden. Maar ja, dat is nu eenmaal niet reëel. Op onze leeftijd hebben de meeste mannen kinderen en als je wat met ze begint, krijg je die er gratis en voor niets bij.’ Ze zuchtte. ‘En ik probeer van het roken af te komen, maar

dat gaat dus echt niet op deze manier. Ik stap even naar buiten voor een peuk. Kom je ook?’

‘Nee... nee, ik zie je straks wel,’ zei Madelon.

Ze keek Lilian na. Ze slingerde. Maar ze had iets heel interessants gezegd. Over mannen die kinderen hadden.

Madelon zou een man met kinderen zoeken. Dat was haar nieuwste plan. Ze was eerst nog teruggegaan naar het ziekenhuis, maar voor vruchtbaarheidsbehandelingen zou ze naar het buitenland moeten. Ze had erover nagedacht, en deze weg leek haar een stuk eenvoudiger en minder tijdrovend.

Opnieuw maakte ze een stappenplan. Ze zocht niet iemand met co-ouderschap, nee, ze wilde een man die fulltime voor zijn kinderen zorgde. Drie kinderen minimaal. Op de bekende internet-relatiesites surfte ze alle profielen langs van mannen in de juiste leeftijdscategorie, maar het was lastig te bepalen welke van hen tot de echte huisvaders behoorden en al gauw beperkte ze zich tot de weduwnaars. Bij hen kon je de kans op lastige exen tenminste voor de volle honderd procent uitsluiten, besloot ze opgewekt.

Ze las de profielen grondig, keek daarna pas goed naar de foto's. Het ging haar immers niet om de man; de man was bijzaak. Hij was een object dat veroverd moest worden. Daarvoor zou ze alle wapens die ze bezat in de strijd gooien, maar als ze hem eenmaal had... Het ging om de kinderen. Ze scrollde alsof haar leven ervan afhing en verfijnde de zoekcriteria zoveel mogelijk. Nachten haalde ze door. Nee. Misschien... nee, toch niet. Nee. Nee. Het had ongeveer een week geduurd, toen ze hem vond.

Ze hield haar adem in. Het profiel was oké. Nu de foto's nog. O, ja. Ze had hem gevonden. Met een wazige blik die een toeschouwer had kunnen interpreteren als een van verliefdheid, keek ze naar de foto waarop een man van rond de vijftig met een peuter op de arm stond. Naast hem een kinderwagen. Ze keek heel goed en las het profiel nogmaals: drie kinderen, een meisje, twee jongens. Ja, er was geen twijfel mogelijk, het waren twee koppies op de foto onder de schaduw van de zonnekap. Een tweeling, baby's nog. Ze waren te diep ingestopt om ze goed te kunnen zien, maar het kleine meisje op de arm van de man had blonde krullen en donkere ogen, net als Madelon. Als ze samen over straat liepen, zou iedereen denken dat ze moeder en dochter waren. De twee jongetjes waren te jong om zich hun moeder te herinneren en zouden haar als zodanig beschouwen. Drie kinderen, haar favoriete aantal.

Haar handen zweefden boven het toetsenbord van haar computer. Ze dacht na. Een man met een tragische achtergrond trok vrouwen aan als een strooppot vliegen. Maar wat voor soort vrouwen waren dat? De bloedende harten, de moederlijke types. Vrouwen die ongevraagd met een pannetje soep aanbelden. Regeltantes die zijn leven wilden overnemen.

Om de aandacht van deze man te trekken en vast te houden, moest zij een ander soort vrouw zijn. Het eerste contact moest ze zelf leggen, daar zat niets anders op, maar verder zou ze koel zijn, afwachtend. Mooi en mysterieus. Ze knikte in zichzelf.

Gelukkig had ze een paar maanden geleden een serie glamourfoto's laten maken door een professionele fotograaf. Ze zou het jagersinstinct in hem wakker roepen, hem herinneren aan het feit dat hij een man was. Ze zou

meelevend zijn, maar geen medelijden tonen. Dat had hij vast al genoeg gekregen. Nu het eerste hevige verdriet over de dood van zijn vrouw was afgezwakt, zou hij allergisch zijn geworden voor meewarig gedoe. Hij had niet voor niets een profiel aangemaakt: hij was eenzaam, hij wilde gezien worden, als mens, als man. Het laatste wat hij wilde was zielig gevonden worden. Ze zou geïnteresseerd zijn in hem, en in zijn kinderen, maar zich niet met hen bemoeien tenzij hij haar erom verzocht. Ze glimlachte en begon te typen.

Het was niet van een leien dakje gegaan, maar hij was aan het eind van zijn Latijn geweest. Toen Madelon hem eenmaal verleid had, ging het eigenlijk vanzelf, al nam het wel wat meer tijd in beslag dan ze had verwacht. Hij heette Hans, had een veeleisende baan in de ICT-sector, en liet zijn kinderen met steeds groter wordende tegenzin achter bij zijn moeder, de oppas en de crèche. ‘Daar heb ik ze niet voor, om ze bij anderen te laten opgroeien,’ had hij al bij de eerste ontmoeting tegen Madelon gezegd. ‘Maar ik zie niet in hoe het anders kan.’

Als reactie knikte ze alleen maar en ze legde haar hand op de zijne. Ze had gelijk gehad: hij was eenenvijftig. Zijn vrouw was vijftien jaar jonger geweest. Complicaties bij de geboorte van de tweeling een half jaar eerder hadden haar het leven gekost. Kennelijk gebeurde dat soort dingen nog steeds.

Eigenlijk had Hans helemaal geen tijd om aan een nieuwe relatie te denken. Hij was veel te druk bezig met het in de lucht houden van alle ballen die nodig waren om een huishouding met drie kleintjes te runnen. Als hij haar klant was geweest in plaats van haar prooi, had Madelon

hem geadviseerd een time-out te nemen van zijn werk en aandacht te schenken aan het rouwproces waar hij nog middenin zat, voordat hij nieuwe uitdagingen aanging. Maar hij was niet haar klant.

Hans was een eenvoudige man, met simpele behoeftes, daarom had hij zich aangemeld bij een relatiesite. Eerst zorgde ze ervoor dat die behoeftes gelenigd werden. Zijn dankbaarheid was bijna pathetisch. Terwijl hij huilde in haar armen vlamde een gevoel van triomf in haar op dat veel heerlijker was dan seksuele opwinding.

Hans had moeite om hulp te aanvaarden, zeker waar het zijn kinderen betrof, en ze respecteerde dat. Haar geduld werd beloond. Toen Madelon en hij na verloop van tijd wat vertrouwelijker werden, wilde hij toch dat de kinderen haar leerden kennen. Zo af en toe bezocht ze hem daarna thuis. Haar grote moment kwam toen hij in paniek belde dat zijn vergadering uitliep en dat hij geen gehoor had gevonden bij de vaste babysit.

‘Wil je dat ik ze ophaal?’ vroeg ze zakelijk. Het was maar goed dat hij haar gezicht niet kon zien.

Heel langzaam en uiterst voorzichtig begon ze hem steeds vaker wat dingen uit handen te nemen. Ze haalde de kinderen op, zorgde dat de voorbereidingen voor het avondeten gedaan waren, schonk een glaasje wijn voor hem in. Het liefste had ze de volledige zorg voor de kinderen overgenomen, maar ze hield zich in. Ze voelde hoe ze al die moederlijke taken als vanzelfsprekend vervulde, precies zoals ze het zich had voorgesteld, maar ze kon zich er niet volledig op storten. Nog niet. Ze moest behoedzaam zijn, niet laten merken hoe belangrijk de kinderen voor haar waren. Want dat waren ze, nu nog meer

dan toen ze nog naamloze verlangens waren. Ze kon het idee niet verdragen dat ze deze kinderen kwijt zou raken.

Geleidelijk aan wende Hans aan haar aanwezigheid. Hij voelde nu pas hoe zwaar de periode sinds de dood van zijn vrouw voor hem was geweest. Toen hij Madelon begon te vertrouwen, merkte hij dat hij ervan genoot dat hij iets van de last waaronder hij gebukt ging met een ander kon delen. Iemand die begrip voor zijn situatie had, maar die hem niet overspoelde met adviezen. Wat hij vooral in haar waardeerde was dat ze het niet moe werd om naar zijn verhalen over de kinderen te luisteren, zei hij. Ze was verontwaardigd. Natuurlijk waren zij het belangrijkste in zijn leven, dat begreep ze toch best. Haar hart ging uit naar lieve, kleine Lara, die soms niet zo lief was als ze haar zin wilde doordrijven, maar dat hoorde bij de leeftijd: *terrible two*. Ze zou over een paar maanden drie worden. Net als Hans bewonderde Madelon de snelheid waarmee het kind nieuwe woordjes leerde. Ze was vlug van begrip en wist zich ongelooflijk goed uit te drukken voor een kind van haar leeftijd. De twee jongens, Jeroen en Joost, waren fantastisch; hun voorspoedige ontwikkeling was een wonder. Het interesseerde haar allemaal bovenmatig. Dat was in ieder geval niet geveinsd.

Hans was de hemel te rijk. Hij had een vrouw nodig, de kinderen een moeder. Hij had nooit verwacht dat een ander zoveel om zijn grootste schatten zou kunnen geven, had zich erbij neergelegd dat hij het alleen moest doen, met misschien af en toe een flirt om het leven draaglijk te maken. En nu was daar Madelon, die alles voor hem en de kinderen over leek te hebben. Hij vertelde zichzelf dat hij verliefd was.

Misschien had ze haar plan nog bijgesteld als ze een klein beetje om Hans was gaan geven, maar de waarheid was dat hij haar verveelde. Hij was een nerd op leeftijd, het soort man waar ze nooit naar had omgekeken als hij niet drie prachtige kinderen had gehad. Ze hadden niets gemeen, al had Madelon alles in het werk gesteld om Hans te laten denken dat dat wel zo was. Maar ze wist dat ze dat niet de rest van haar leven zou kunnen volhouden.

De maanden verstreken. De jongetjes lachten als ze Madelon zagen en trappelden verheugd met hun beentjes, zelfs de kleine Lara strekte haar armpjes naar haar uit als ze zich pijn had gedaan. Ze had al een poosje niet meer naar haar moeder gevraagd.

Madelon was erbij toen Jeroen als eerste begon te kruipen. Zij ging mee toen de opvang een uitstapje maakte naar de kinderboerderij. Ze organiseerde het partijtje rond Lara's derde verjaardag. Ze zong de kinderen in slaap, ze las Lara voor, ze wond muziekdoosjes op, deed puzzeltjes voor, ze sjouwde met de tweeling rond als er tandjes doorkwamen. Ze verschoonde luiers, maakte fruithapjes, en kreeg steeds meer het gevoel dat de kinderen van haar waren. In feite raakte ze geïrriteerd wanneer Hans erbij was en zijn deel van de verzorging opeiste, al liet ze dat niet blijken.

Het was alsof ze aan het koorddansen was, een verkeerde beslissing kon fataal aflopen. En hoewel ze zichzelf voorhield dat ze voorzichtig moest zijn, werd ze ongeduldig. Hans leek maar niet te willen inzien wat de volgende stap was; wat de volgende stap moest zijn. De zomervakantie naderde en ze zou het lot een handje moeten helpen wilde haar plan volgens schema verlopen.

Zorgvuldig koos ze haar moment, zoals ze al haar momenten de laatste tijd zorgvuldig koos. Maar ditmaal hing er wel heel veel van af.

Die avond had ze in bed gedaan wat hij het liefste wilde. Eigenlijk deed ze dat altijd. Haar eigen genot telde niet; zijn genot was haar voldoening, want het bracht haar dichterbij haar doel. Natuurlijk gaf ze hem de indruk dat hij haar volmaakt bevredigde, dat hoorde er ook bij.

Ze lagen loom naast elkaar. Het was laat; de kinderen sliepen allang. De laatste tijd bracht ze soms de nacht bij hem door, maar niet altijd. Ze hadden de dag ervoor plannen gemaakt voor de zomer, hun eerste vakantie samen met de kinderen. Hij had door laten schemeren dat die vakantie wat hem betrof een soort mijlpaal was; dat hij misschien daarna bereid zou zijn hun relatie op een of andere manier te bestendigen. Voor haar was dat te laat. Ze had geen zin om hier meer tijd in te steken dan nodig was.

‘Weet je, ik heb zo’n zin in de vakantie,’ murmelde ze, terwijl ze met zijn haar speelde. Hij had nog redelijk veel haar voor een man van zijn leeftijd. ‘Lekker wandelen in de bergen, de frisse lucht daar.’

‘Mmm,’ bromde hij instemmend, al half in slaap.

Ze zette zich mentaal schrap. ‘Het is alleen toch nog wel een behoorlijke reis erheen. Je zal me wel een beetje raar vinden, maar stel nou dat er iets misgaat?’ vervolgde ze.

Hij deed zijn ogen open.

‘Ik bedoel, ik...’ Ze haperde met opzet. ‘Laatst hoorde ik ook zo’n verhaal van een man... Daar moet ik steeds aan denken, die kreeg een attaque toen hij op

vakantie was, totaal onverwacht. Ook net vijftig. Jonge kinderen. Gelukkig hadden zij nog een moeder. Ik vind het vreselijk, maar stel je nou voor... Wat zal ik doen als er iets met jou gebeurt onderweg? Moet ik de kinderen dan naar je moeder brengen? Ik moet er niet aan denken. Ik moet er ook niet aan denken dat jou iets overkomt, natuurlijk, maar de kinderen...?’

Ze wist dat ze zijn volle aandacht had. Aarzelend sprak ze verder, er verscheen zelfs een traan in haar ooghoek.

Een week voor vertrek trouwden ze.

De eerste keer dat ze Lara na de zomervakantie naar de crèche bracht, barstte een van de juffies, een jong meisje nog, heel onpedagogisch in tranen uit. Ze nam Lara in haar armen, die van de weeromstuit ook begon te snikken.

‘Arm kind, wat vreselijk dat je pappie dat erge ongeluk heeft gekregen,’ zei het meisje door haar tranen heen.

Lara hield op met huilen, hief haar hoofdje en keek haar vragend aan.

‘Ik bedoel dat pappie is gevallen,’ zei het meisje. Bij peuters wist je nooit of ze je wel goed begrepen.

Lara’s gezicht versomberde. Luid en duidelijk zei ze: ‘Pappie is niet van de berg gevalt. Pappie is geduwd. Door háár.’ Ze wees naar Madelon.

De ogen van het meisje werden groot.

Madelon liep naar hen toe en maakte Lara’s armpjes rond de nek van het meisje los. Ze moest daarvoor behoorlijk wat kracht uitoefenen, maar ze bleef er zo ontspannen mogelijk bij glimlachen.

‘Schatje toch, je bent nog steeds in de war,’ zei ze zachtjes. Ze trok haar wenkbrauwen op naar het juffie en haalde haar schouders op, om aan te geven dat het kind wel meer rare dingen zei. ‘Ik houd Lara toch nog maar een paar daagjes extra thuis,’ vertrouwde ze haar toe. ‘Het is zo’n grote schok geweest, ze is volgens mij nog steeds niet helemaal in orde. Ze heeft ook nachtmerries.’

Het meisje knikte beduusd en liet hen gaan zonder iets te zeggen, maar Madelon voelde haar blik in haar rug prikken. Gelukkig was er verder niemand getuige geweest van de kleine scène; ze was laat geweest en iedereen was verder al naar binnen.

Was het meisje geen stagiaire, die over een paar weken of maanden weer zou verdwijnen? Madelon wist het niet zeker, maar dat kon ze uitzoeken. Ze gespte Lara in het autostoeltje. Het kind zat te mokken, maar dat negeerde ze. Haar brein werkte op volle toeren. Ze zou Lara haar eigen versie van het gebeuren moeten inprenten, eerder kon ze haar niet meer naar de kinderopvang laten gaan. Misschien was een andere crèche sowieso wel beter. Maar eerst moest het kind ophouden zulke dingen te zeggen.

Lara was jong en beïnvloedbaar, Madelon zou haar wel weten aan te pakken. Even piekerde ze erover wat ze moest doen als dat niet lukte en haar gezicht betrok. Toen zuchtte ze, een zucht die uit het diepst van haar ziel opsteeg. Daarna ademde ze lang in, en weer uit.

Ze kon niet meer dan haar best doen. En anders was drie weliswaar een mooi getal, maar met twee zou ze ook tevreden kunnen zijn.